

Марина Бернацкая
Спасителният пояс

Мръсносивите амфибии с бели емблеми замряха под палмите. Приличаха на паяци, притаили се в очакване на плячка. Но когато се разсъмна и по улиците се показаха мирните жители, никой не извика, нито побягна ужасен при вида на бронираните чудовища. Паниката, която полковникът така жадуваше да види, не се състоя.

Минувачите ставаха все повече и вървяха през площада, без да забелязват неканените гости. Заобикаляха ги, както се заобикаля локва.

Майор Хари Клеменс откряхна тежкия капак на люка.

– Излизайте, полковник – извика той. – Изглежда, че бой няма да има, градът и така е наш.

– Не може да бъде! Трябва да имат поне някакъв въшлив гарнизон! – чу се изпод люка и оттам се показва глава в шлем. Полковникът тъпо се огледа.

Най-обикновен град. Дори напомняше по нещо на малките европейски градове. Площад пред кметството, отстрани – някакъв бронзов дебелак с шпага, а на шапката и раменете му накацали гълъби.

– Къш! – викна полковникът на непочтителните птици.

Майорът стреля, без да се цели. Гълъбите не помръднаха, сякаш не бяха стреляли в тях.

Майорът смаян погледна в дулото, после вдигна оръжието и почна внимателно да се прицелва.

– Прекрати огъня – намръщи се полковникът. – Все едно, няма да улучиш.

Никой от минувачите не удостои с внимание воините, никой не спря до тях, никой не побягна, сякаш хората не бяха чули изстрелите.

Майорът скочи в лехата, подрипна към първия минувач и се опита да го хване за ръкава, но усети удар от силово поле. Човекът се обърка, погледна Клеменс с невидящ поглед и като не намери нищо интересно в него, побърза да се отдалечи.

– Назад! – изграчи полковникът. – По кметството – огън!

Изотзад изгърмя оръдеен изстрел. Неярка светлина пред сградата и нищо повече. Кметството си стоеше, сякаш нищо не се бе случило.

Самоходното оръдие се обърна и се отправи към брега.

– Къде!? – разярен завика полковникът.

– По дяволите! – се чу в слушалките. – Нима не виждате, че всичко е наопаки?

В края на улицата машината неочаквано забуксува. Някаква невидима сила не пускаше самохода да излезе от града.

Машината побуксува известно време и се върна на площада.

Полковникът изруга:

– Казваха ми, че с този остров става някаква дяволия! – извика той.
– Къде е този проклет научен център? Няма да оставя от него камък върху камък!

Амфибиите се придвижиха напред. Един от водачите се опита да налети на минувачите, но всеки път колите минаваха покрай невидима преграда, а по бронираните корпуси бягаха светлинките от разрядите.

– Ето ти шанс, Бил – предаде на неумелия дезертър полковникът. – Бронебоен удар в стената на този център!

Дори не успяха да скочат от самохода. Снарядът се върна назад. Избухна бронята, гъсениците се разлетяха на парчета. Гореше дори и това, което не можеше да гори.

На майор Клеменс му стана страшно и в същото време не го напускате някакво странно любопитство. Той се приближи към будката за вестници. Постоя малко пред нея, погледна календара на ръчния си часовник, после конвулсивно преглътна слюнката си, сне шлема, седна направо на тротоара и запуши.

Календарът на Клеменс показваше двадесет и четвърти, а датата на вестника беше двадесет и шести. Учените от този остров бяха намерили идеален спасителен пояс срещу агресия – времето.

Той разбра, че всички армии в света взети заедно не могат да навредят на този остров-градче, което нямаше дори собствен гарнизон, защото не му беше нужен. И още разбра, защо не се върнаха онези, на които беше дал заповед да завладеят научния център. Защото беше невъзможно да се върнат във вчерашния ден, както бе невъзможно да се унищожи нищо в утрешния ден.

КРАЙ

© Марина Бернацкая
© Маргарита Златарова, перевод от руски

Марина Бернацкая
Спасательный круг

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/572>]